

Bir Cumartesi Güncesi

– Nar-ı Çiçek · 16 Eylül 2017

...

Parmaklarım sızlıyor sanki kırılan her hücrem oraya göç etmiş gibi. Anlamadım nasıl oldu, sanki önce kocaman koskacaman o ağır dağı kondu iki omzuma birden, büküldüğünü hissettim dizlerimin, cansızlaştığını, gözlerimde yükselen güneşin ışık hızı ile bir yanıp söndüğünü ve son refleks olarak sönük kalıp karanlığı ufkuma kopyalayıp yapıştırırcasına şak diye yakıştırdığını o bölgeye ki griliği bile aydınlık saydım o an.lar.Zor bir anlatım biliyorum, anlatamayacağımı yahut anlatılamayacağını da biliyorum bu durumların ama devam etmek istiyorum.Saçlarının dibine zebaniler yerleşip beynine negatifliği -son şiirimde bahsettiğim gibi- zilkade ve zilhicce rüzgârları gibi üflendiği oldu, hâlâ da devam ediyor, kulaklarımda horhor filmleri müziğini aratmayan o sadık tını ellerim, ellerim oparmaklarımdan ayrı sanki, kollarıma yetişemiyorum, kalbim ağır hasarlı, midem taş, bağırim, böğrüm vesaire..Anlatılamıyor o anlar, anlatamayacağımı biliyorum ama yine devam etmek istiyorum.Hayat mavi, yeşil, sarı, kırmızı gruplardan oluşan insanlarla dolu sanki, maviler hayranlık, yeşiller acıma veriyor içime, sarılar kullandıkça yeşilleri kırmızılar hedefe ulaşıyor, gol evet gol! bir kalp daha kırıldı goooolll...O çok sevdiğim kahvem, Tutunamayanlar'ı O.Atay üstadın ki ölünce anlaşmış o cevher de buruyor içimi.Evet kahvem sarı bir hüznün gibi derinlere iniyor, iniyor.. Tüm müziklerin sesini kıstım, şiirler çınıyor kulaklarımda, annem içime yerleşiyor, nefesim annem oluyor, hıçkırığımı annem, üzgünlüğümü annem, hapşırığımı annem.. Babamın öksürüğü dürtüklüyor aklımı dünyaya bakıyorum yine, yine heryer pur ayaz misali, hani o verilen renkler hani insanın kalbini gülümseten sevinçler.Kahvemini tadını arıyorum, içine kocaman kil bir tad yerleşmiş, bulamıyorum eski tadımı kahvemini tadını yokluyorum damağımla, damağım dişlerimin kölesi, dişlerim kelepçe, sözlerim o yüzden yazılamıyor o yüzden karmaşık her cümle.Derin bir nefes alıyorum, depderin, içinde annem olan, içinde papatyalar olan içinde babamın çayı, içinde barış, içinde oynayan çocuklar, yaşamayı öğrenince ölmeyecek çocuklar, veriyorum nefesimi, tedirginlik dizboyu içimde, vazgeçiyorum tamamını vermekten, yine tutuyorum nefesimi..tutuyorum... tam herşey ebruli olacakken, 08:59...saatimin zili..ilaç vakti.Düşünüyorum kahve içmeyi denesem mi, yazsam mı ya da ya da yine uyusam mı, uyumak güzel şey, uyumak Allaha sığınmak..Ki Allah Büyük..Bir sonbahar kokusu almak için balkonu açıyorum, ilaç vaktimi 4 dakika geçmiş, unutursam ertelenecek yine birşeyler, unutmamak için kendime söz veriyorm, unutmamayı öğretiyorum yorulan aklıma, aklım top oynuyor geçmişimle, onuda siliyorum, topu alıp çıkıyorum geçmişin de içinden, hava yağmurlu ama yağmurda güzel, ip atlamak gerek, atlatmak herşeyi diyor bir kahve suyu koyuyorum ve başlıyor hayat mavi bir fincanın huzur kokan yanından, derken bir kuş uçuyor ayaklarımdan altından, dünya yine karanlık öncesi, dünya..dün.ya...16.09.2017Z.Nâr.